

§§ 5 og 6 i Lov Nr. 103 af 15. Maj 1903, at Ejendomsskyld til Kommunen ikke svarede af:

- a. Gesandtskabshoteller, der tilhøre fremmed Stat,
- b. Jernbane-, Havne- og Kanal anlæg,
- c. Kirke og Kirkegaard,
- d. de Staten tilhørende Ejendomme, herunder de Civillisten tillagte Ejendomme,
- e. kommunale Ejendomme med Undtagelse af Ejendomme, der anvendes til Landbrug, Havebrug eller Skovdrift, samt Bygninger, der anvendes til Udleje,
- f. Skoler, Hospitaler, Sygehuse, offentlige Biblioteker og Museer,
- g. Gymnastik- og Forsamlingshuse, Skytteforeningers Øvelshuse og deslige Bygninger, for saa vidt de ikke benyttes til at give nogen Indtægt, med tilhørende Gaardsplads og Have.

I denne Retstilstand skete ingen væsentlig Ændring ved de i §§ 7 og 8 i Lov Nr. 352 af 7. August 1922 om Skat til Staten af fast Ejendomme indeholdte Bestemmelser.

Skattefritagelsesbestemmelserne i den nye kommunale Ejendomsskatlov Nr. 83 af 31. Marts 1926 jfr. Lovens §§ 14 og 18, er affattede saaledes, at baade i Købstad- og Landkommuner *alle de Stat og Kommune tilhørende Ejendomme, der ikke anvendes til Landbrug, Havebrug eller Skovdrift eller til Udleje, er fritagne for Skatter.* For kommunale Ejendomme maa denne Bestemmelse anses at gælde, selvom Ejendommen ejes af en anden Kommune end den, hvori den er beliggende.

Naar Skattefritagelsesbestemmelserne formuleredes paa denne Maade, skyldtes det Ønsket om at faa indført ensartede Regler i denne Henseende for Købstad og Landkommuner. Som det fremgaar af Bemærkningerne til det i Rigsdagssamlingen 1924—25 fremsatte Lovforslag blev Fritagelsesbestemmelserne for offentlige

Ejendomme formulerende paa tilsvarende Maade som Fritagelsesbestemmelserne i Statens Ejendomsskatlov af 7. August 1922, saaledes at Bestemmelserne korresponderer med hinanden, jfr. Lovens § 8 Punkt b. De Ejendomme, der tjener de almindelige Stats- og kommunale Formaal, er saaledes fritagne for Ejendoms-Beskatning baade til Stat og Kommune.

For Københavns Kommunes og Købstadskommunernes Vedkommende er der imidlertid ved Lovens § 23 aabnet Adgang til i de af Indenrigsministeriet stadfæstede Vedtægter for Opkrævning af kommunal Ejendomsskat i de nævnte Kommuner at fastsætte Regler, hvorefter der af de offentlige Ejendomme, der er fritaget for kommunal Grundskyld og Ejendomsskyld, skal svares en Dækningsafgift som Bidrag til Kommunens Udgifter til Gaders og Vejes Vedligeholdelse, Renholdelse Belysning m. m.

Da den ved Loven hjemlede Fritagelse for kommunal Ejendomsskat af kommunale Ejendomme har vist sig at være af økonomisk Betydning for nogle Kommuner — særligt nogle Kommuner i Hovedstadens Nærhed — har Ministeriet ment, at der bør tilvejebringes Hjemmel for, at der ydes Dækningsafgift ogsaa til Sogne- og Amtskommuner, jfr. den som Bilag aftrykte Skrivelse af 28. April 1927 fra Fællesorganisationen af Landkommuner med bymæssig Bebyggelse.

For at sikre Gennemførelsen af en ensartet Praksis i Købstæderne og paa Landet, er det foreslaaet, at Dækningsafgiftens Størrelse fastsættes af Indenrigsministeren, dog saaledes at det paagældende Amtsraad og Sogneraad skal fremsætte Forslag herom for Ministeriet. Fastsættelsen af Afgiftens Størrelse vil saavel i Købstæderne som paa Landet ske i Overensstemmelse med § 23 i Lov Nr. 83 af 31. Marts 1926, dog under skønsom Hensyntagen til Ejendomsbeskatningens forskellige Betydning og til, hvad Kommunen hidtil har oppebaaret i Ejendomsskat af de paagældende Ejendomme.